

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

15 APRIL 1935

No. 8

40e JAARGANG

„Waarom wil de mensch geen wijsheid leeren door de voorschriften dezer eeuw, waarin we zoovele getuigen en voorbeelden voor ons hebben, en niet verplicht zijn alles door droeve ervaring te leeren.” Joseph Smith.

DE OPSTANDING VAN JEZUS CHRISTUS

Uittreksel uit toespraak, gegeven door Oud. Melvin J. Ballard
op 27 Maart 1932

Het betaamt ons, op dezen schoonen Paaschdag onze aandacht te wijden aan de vooraanstaande gebeurtenis in de geschiedenis: de opstanding van Jezus Christus. Door alle eeuwen van het sterfelijk bestaan heen heeft men den dood beschouwd als de grootste tegenstander van het leven.

Het antwoord op de vraag, of een mensch, wanneer hij sterft, weer zal leven, komt slechts uit één bron. In de openbaringen van God aan Zijn kinderen werd de hoop der onsterfelijkheid gegeven. Geen andere bron levert eenig bewijs van het voortbestaan van dien intelligenten geest in den mensch. De wetenschap heeft nimmer het bestaan van den geest na den dood kunnen bewijzen, slechts het geloof in de beloften van den Almachtigen Heere, welk geloof in elk menschelijk hart weerklinkt, want er is in iedere ziel iets geplant, dat zich aan die hoop vastklemt, zegt dat, indien een mensch sterft, hij weer zal leven.

Niet dan tot in het midden der tijden werd echter de hoop des menschen bevestigd en zelfs vergroot, omdat niet alleen de belofte van een onsterfelijk bestaan met betrekking tot den geest werd gegeven, doch een bestaan, vereenigd met het lichaam.

Het meest verheugende nieuws

De meest verblijdende boodschap, ooit tot sterfelijke ooren doorgedrongen, was die, op dien Paaschmorgen door een engel gegeven

tot de vrouwen, die naar het graf kwamen om te balsemen en het lichaam van Christus te bereiden: „Vreest gijlieden niet; want ik weet, dat gij zoekt Jezus, die gekruisigd was. Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats, waar de Heere gelegen heeft. En gaat haastiglijk heen, en zegt Zijnen discipelen, dat Hij opgestaan is van de dooden; en ziet, Hij gaat u voor naar Galilea, daar zult gij Hem zien. Ziet, ik heb het ulieden gezegd!”

Terwijl Jezus Christus in het vleesch onder de menschen vertoefde, toonde Hij macht over alle dingen, want Hij werd de heerscher der elementen. Reeds vroeg in Zijn bediening toonde Hij Zijn discipelen, dat Hij macht over den dood had; dat, indien deze tabernakel afgebroken zou worden, Hij hem binnen drie dagen weer zou opbouwen. Enkelen dachten, dat Hij verwees naar den tempel van Jeruzalem, door menschenhanden gebouwd.

Na Zijn kruisiging waren Zijn volgelingen waarschijnlijk niet voorbereid op een ware opstanding. Zij wilden weer naar hun vischnetten terugkeeren. Toen dan ook de vrouwen kwamen, om het lichaam verder te balsemen en bereiden, waren zij de eersten, die het wonderschoone nieuws hoorden, dat ook ten laatste de dood overwonnen was en dat Zijn macht niet alleen een geest tot een sterfelijk lichaam kon terugvoeren, doch dat het lichaam van sterfelijkheid in onsterfelijkheid kon worden veranderd, en de onsterfelijke geest nu met een onverwoestbaar lichaam was vereenigd.

Het grootste aller wonderen

Dit was het kronend werk van den Heere Jezus Christus. Indien Hij was gestorven en nimmer opgestaan, zelfs al had Hij die andere wonderen gedaan, dan nog had Hij nimmer de hoogte kunnen bereiken, welke Hij nu had bereikt door die eene, buitengewone, zoo belangrijke daad, Zijne opstanding.

Ze werd de kronende heerlijkheid Zijner bediening, en het leed geen twijfel, dat Hij de heescher der elementen was, want alle dingen, zelfs de dood, waren Hem onderworpen. Ik weet, dat er zijn, die gelooven, dat de opstanding beteekent het blijven voort leven van den geest, nadat hij van het lichaam gescheiden is. Doch dit soort opstanding geeft den Laterdaagschen Heiligen geen tevredenheid, en zal ook anderen niet bevredigen, wanneer ze tenslotte van dezen sterfelijken tabernakel gescheiden zijn.

Het lichaam noodzakelijk

Waarom zijn we hier, verblijven we in deze sterfelijke lichamen, indien, wanneer de dood komt, we voor eeuwig van deze vleesche-lijke, tastbare lichamen gescheiden zullen zijn?

Er was een doel in de vereeniging van geest en lichaam. De Heere heeft in deze bedeeing geopenbaard, dat uit de vereeniging van geest en lichaam de ziel des menschen bestaat en de opstanding uit den doode, de hereeniging van dien geest met een onsterfelijk,

onverwoestbaar lichaam, beteekent de redding van de ziel. Ik ben er van verzekerd, dat het voornaamste doel van des menschen bestaan is, om den geest met het lichaam te vereenigen.

Als werkelijkheid bekend

De Laterdaagsche Heiligen weten, dat deze opstanding werkelijkheid is. Zoover het Christus betreft, leggen de getuigen hun verklaring af, dat zij dat verheerlijkte, opgestane lichaam hoorden, zagen en betastten, en wisten, dat het waar was. „Een geest heeft geen vleesch en beenderen, gelijk gij ziet, dat Ik heb”, zeide Christus.

Daarnaast hebben we nog het bewijs, dat de Christus, die op dien Paaschmorgen verrees, nog steeds dat heerlijke lichaam heeft en nog leeft. Het *Boek van Mormon* levert ons van de westersche wereld de bewijzen van de waarheid, dat Christus in die drie glorieijke dagen, welke Hij bij de menschen doorbracht, elken dag op wonderlijke wijze verscheen en even wonderlijk weer verdween. Hij noodigde heele menigten, die Hem vanuit den hemel zagen nederdalen, uit, om tot Hem te komen en Hem te betasten, en zij raakten hem aan en wisten, dat Hij het werkelijk was. Hij organiseerde Zijn Kerk, zegende en verliet hen, en liet de belofte na, dat Hij zou wederkomen.

Hij leeft. Hij leefde niet alleen toen, doch wij hebben in deze laatste dagen het getuigenis van den profeet Joseph Smith, hetwelk de beloften van engelen vervult, die tot de mannen, die Christus zagen opvaren, zeiden: „Gij Galileesche mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Weet gij niet, dat deze zelfde Jezus zal wederkomen, gelijk gij Hem naar den hemel ziet opvaren?”

Slechts door weinigen gezien, is Hij op dezelfde wijze weergekomen. Slechts enkelen zagen Hem toen; Joseph Smith en Oliver Cowdery zagen Hem en Hij is nog steeds dezelfde glorieuze Christus, met hetzelfde verheerlijkte lichaam. Hij leeft en is zich onzer bewust; Hij maakt Zijn plannen voor ons — ja, maar niet slechts voor de opstanding van mannen en vrouwen, doch voor de wereld zelf.

Deze aarde zal te eeniger dage haar zending voleindigd hebben en ook sterven en ze zal gelijk een kleed worden opgevouwen en door verderend vuur versmelten en voorbijgaan en een nieuwe verheerlijkte aarde zal verschijnen, en dan zal het niet langer noodig zijn, dat de zon des daags en de maan en de sterren des nachts zullen schijnen, want de aarde zelf zal een zon worden, de verblijfplaats van verheerlijkte wezens. Door de macht van Jezus Christus zal deze aarde net zoowel als de mensch opstaan en voortkomen als een geschikte verblijfplaats voor deze opgestane, onsterfelijke wezens.

Paschen brengt vreugde

Daarom verheugen we ons op dezen Paaschdag niet slechts

in het getuigenis van hen, die zagen en getuigden van de opstanding van Christus, doch omdat Hij nog leeft, hetzelfde opgestane wezen en Hij de Zaligmaker der wereld is; dat Hij nog immer plannen voor des menschen eeuwige zaligheid en verlossing maakt; dat Hij in deze eeuw de aarde heeft bezocht en dat Hij spoedig weer zal komen, om er met de menschen duizend jaar op te wonen.

We weten het zeker

Ik weet het net zoo zeker als de twijfelende Thomas het wist. — Nadat hij Christus had aangeraakt en de teekenen van de nagels in Zijn handen en in Zijn voeten had gezien, was alle twijfel verdwenen. — Ik weet, net zoowel als hij het wist, dat Jezus de Christus is, dat Hij werkelijkheid is; dat Hij Joseph Smith heeft bezocht; dat Hij honderd jaar geleden Zijn werk weer heeft hersteld en dat het zal zegevieren; dat God zich heden zelfs onder de natiën der aarde beweegt, voorbereidingen treft voor de glorieuze komst van Zijn Zoon, Die in Zijn opgestanen staat duizend jaar met de menschen op aarde zal verblijven.

Dankbaar voor de kennis

Dankt God voor deze kennis. Dankt Hem dezen dag met geheel uw hart voor Zijn Geliefden Zoon, Jezus Christus, die de menschen zoo liefhad, dat Hij voor hen stierf en die ons gekocht en verlost heeft. In het licht van deze kennis kunnen we dezen dag waarlijk zeggen: „O, dood, waar is uw overwinning? Graf, waar is uw prikkel?” Ze is van al haar verschrikkingen beroofd. We kunnen met geduld in de tegenwoordigheid van den dood staan, ofschoon hij onze zielen benauwt; we kunnen de lessen van heden leeren en verblijven in de hoop, welke ons ondersteunt, wetende, dat er voor ons een vereeniging met onze geliefden zal zijn in een werkelijke wereld, een vereeniging van man en vrouw, en ouders en kinderen. Dankt God daarvoor.

Welke vreugde zou het leven ons bieden, indien we niet met onze geliefden zouden kunnen leven? Ik ben er niet zoo zeer bij bepaald, waar die plaats zal zijn, en of de straten met goud geplaveid en de muren met diamanten en edelsteen bezet zullen zijn. Ik wensch een plaats, waar ik mijn vader zal vinden, mijn moeder, mijn broeders en zusters, mijn vrouw en mijn kinderen, mijn geliefde vrienden van dit aardsche leven, Geef mij hen in een wereld als deze, met een onsterfelijk, eeuwig leven, waarin ziekte en dood niet meer zijn, en de zonde is overwonnen, en dat alles zal een hemel voor me zijn. Doch geef me straten van goud, en alle diamanten, die ge u kunt indenken, en ontnem me mijn geliefden en het zal geen hemel voor me zijn.

De hemel is werkelijk

Dankt God voor een werkelijken hemel, voor een waar eeuwig leven en een eeuwig samenzijn met geliefden. God helpe ons, om zoo te leven, dat wanneer ons werk is gedaan, wij den goeden

strijd gestreden mogen hebben en het geloof behouden en waardig bevonden mogen worden om voort te komen, bekleed met de macht van de celestiale glorie.

Mysteries blijven

Ik weet niets daaromtrent, en kan me ook de mysteries en de geheimen der opstanding niet begrijpen. Hoe het lichaam, dat op de vlakten sterft, en door wilde dieren verscheurd wordt of verbrandt, of het lichaam, dat aan de zee wordt overgegeven en door de visschen verzvolgen, weer geheel vereenigd kan worden, begrijp ik niet. Ik bepaal me dus niet bij het proces, doch bij het feit. Ik weet niet, en het maakt voor mij geen verschil, of wanneer ik vandaag goud naar de bank breng en het er volgend jaar of over tien jaar afhaal, ik dan hetzelfde goud terugkrijg, dat ik naar de bank bracht, zoolang ik dezelfde waarde maar terugontvang. Daar heb ik belang bij.

De natuur houdt haar woord

De natuur zal alles, wat we haar geven, getrouw bewaren. De man of vrouw, die een lichaam ter aarde brengt, dat het volle Evangelie van Jezus Christus heeft gehoorzaamd, en de celestiale wet nageleefd, zal dezelfde waarde van de natuur terugontvangen, wanneer de Heerscher aller elementen spreekt. Hij kent de wijze en de natuur zal het haar toevertrouwde getrouw bewaren.

God helpe ons zoo te leven, dat, wanneer we ons lichaam ter neder leggen we haar een huis, een tabernakel, in bewaring kunnen geven welke het vleesch heeft overwonnen en beheerscht, opdat we een verheerlijkt celestiaal lichaam mogen hebben, geschikt om in de tegenwoordigheid van God te vertoeven, bid ik, in den naam van Jezus Christus, Amen.

VOOR JONGE OGEN

Bladen uit mijn Dagboek

door President Wilford Woodruff

(Vervolg)

HOOFDSTUK VII.

Nadat ik Memphis had verlaten, reisde ik door het land naar Benton County en predikte onderweg, wanneer ik de gelegenheid had. Een avond bracht ik door bij Mr. Hardman, een aanhanger der Episcopaaische kerk. Het grootste gedeelte der avond werd met muziek en dansen doorgebracht. 's Morgens aan het ontbijt vroeg Mr. Hardman, of wij in muziek en dansen geloofden. Ik zeide hem, dat we het niet als werkelijk noodzakelijk voor onze zaligheid beschouwden. Hij zeide van wel en zou zich daarom niet bij onze Kerk aansluiten.

Op 4 April 1835 had ik het gelukkig voorrecht, om ten huize van Broeder Frys, Oud. Warren Parrish te ontmoeten. Hij had in dat gedeelte van Tennessee gepredikt, te zamen met David W.

Patten en had een aantal personen gedoopt en verschillende kleine vertakkingen georganiseerd. Broeder Patten was naar huis teruggekeerd en Broeder Parrish werkte alleen. Ik sloot me bij hem aan en we werkten drie maanden en negentien dagen samen, waarna hij naar Kirtland werd geroepen. Gedurende de tijd van ons samenzijn, legden we door verschillende pionniers van Tennessee een afstand van 1223 K.M. af en predikten dagelijks het evangelie, als we daartoe in de gelegenheid kwamen. We doopten twintig personen. Op raad van den profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery verordineerde Oud. Parrish mij tot ouderling, en verliet mij toen, om toezicht te houden op de gemeenten, welke in de omtrek waren opgericht.

Zodra ik alleen was, zette ik mijn tocht en arbeid voort. Gedurende die tijd hadden er groote vergaderingen plaats; velen schenen te geloven en ik doopte een aantal personen. Op 15 Augustus had ik een afspraak ten huize van Br. Taylor, den stiefvader van Abraham O. Smoot. Ik moest de Bloody Rivier over en tengevolge van de zware regenbuien naar de overzijde zwemmen. Terwijl ik de rivier overstak, raakte mijn paard in boomtakken verward en was bijna verdronken; maar ik slaagde er in, het los te krijgen. We zwommen afzonderlijk naar de overkant. Het paard kwam het eerst aan en wachtte tot ik er was. Ik sprong in het zadel, ging welgemoed verder en had een goede vergadering.

Op 20 October doopte ik drie Cambellieten, waarvan er één diaken was. Toen ging ik 19 K.M. verder naar Mr. Greenwood, die tachtig jaar oud was en nog onder Generaal Washington soldaat was geweest. Zijn vrouw, die drie en negentig jaar was, was nog tamelijk flink en ik vond haar bezig met wolwinden. Ik predikte in hun woning en ze werden beiden gedoopt.

De volgende dag predikte ik ten huize van Benjamin L. Clapp en doopte zeven Cambellieten en een Baptist.

Op 16 November predikte ik in de woning van Broeder Camp en doopte drie personen. De volgende dag was het Zondag en predikte ik weer bij Broeder Clapp en mocht vijf bekeerlingen dopen. Aan het einde van de vergadering zadelde ik mijn paard en reed met Seth Utley en vier andere broeders en twee zusters naar Clark River. De afstand was ongeveer 35 K.M. We kwamen bij een stroom, welke door hevige regenbuien zo hoog stond, dat we zonder zwemmen niet aan de andere zijde konden komen. Voor de vrouwen was zwemmen niet aan te bevelen en we liepen dus de rivier langs op zoek naar een doorwaadbare plaats.

Bij deze poging werden we overvallen door een hevige storm en zware regenbui, en raakten in de duisternis onze koers kwijt, zodat we door beken en modder waadden. Doch de Here verlaat de Heiligen niet in hun moeilijkheden. Terwijl wij in de bossen in de hevige storm waren, en gelijk de blinden naar een muur rondtastten, scheen er plotseling een helder licht rondom ons,

waardoor we zagen, dat we in een gevaarlijk parket verkeerden aan de oever van een stroom. Het licht bleef met ons, tot we de weg gevonden hadden; we gingen verheugd verder, ofschoon het weer geheel duister geworden was en het bleef regenen.

We kwamen 's avonds om negen uur veilig bij Broeder Henry Thomas aan, en hadden vijf uur in de storm gelopen en verschillende malen de rivier moeten doorwaden. Niemand van ons had reden tot klagen, maar we waren God dankbaar voor Zijn liefdrijke zorg.

De volgende dag predikte ik in Damon Creek en organiseerde een vertakking, de Damon Creek-gemeente genaamd en verordende Daniel Thomas tot leraar.

Op 19 December predikte ik wederom ten huize van Broeder Clapp en doopte vijf personen; één ervan was een Cambellitisch predikant.

De dag daarna sprak ik in de woning van Henry Thomas, toen er een bende van vijftig personen, met aan het hoofd een Baptistisch predikant, aankwam, die, na een vraag gesteld te hebben, het gepeupel de raad gaf, niemand aan te vallen vanwege zijn beginselen. — De raad was goed en welgekozen.

Aan het einde van de vergadering doopte ik drie personen, waaronder er één van 75 jaar.

Dit was het einde van het jaar 1835 — het eerste jaar van mijn zending, — gedurende welke tijd ik 5.227 K.M. had afgelegd, 170 vergaderingen gehouden, 43 personen gedoopt — waaronder drie Cambellitische predikanten. — Oud. Parrish bijgestaan in het dopen van twintig andere bekeerlingen, 53 personen bevestigd, drie vertakkingen georganiseerd, twee leraars en een diaken verordeneerd, dertig abonne's voor de „Messenger and Advocate” gevonden, 173 intekenaars op het verzoekschrift aan den gouverneur van Missouri voor het herstel van alle onbillijkheden, de Heiligen in Jackson County aangedaan, drie benden tegen me opgehad — doch ongedeerd gebleven — 18 brieven geschreven, tien ontvangen en tenslotte mijn werkzaamheden van het jaar 1835 had geëindigd met het eten van maiskoek met boter en honing ten huize van Broeder A. O. Smoot.

(Wordt vervolgd).

UITVOERING OP 2en PAASCHDAG

Evenals in 1933 is het zangkoor van de Overmaassche gemeente voornemens, op den 2en Paaschdag, des avonds om 8 uur in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a, een uitvoering te geven en dan de bekende Paasch-cantate „The day of Ressurrection” op te voeren.

De cantate is door Br. E. W. Reijs voor klein symphonie-orkest opnieuw bewerkt en gearrangeerd.

Leden van het Rott. Symphonie-orkest zullen de instrumentatie bezetten.

Allen welkom! — Entree vrij!

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR MEI 1935

AVONDMAALSVERS

Help ons, o God! dat wij verstaan
't Verzoeningswerk, voor ons gedaan,
Het zware kruis, voor ons getorst,
Door Uwen Zoon, den Levensvorst.

2½ MINUUT TOESPRAAKJES

- 5 Mei: Jacob (les 15 voor 14 April).
Jacob (vervolg) les voor 21 April. Oude Testament.
- 12 Mei: Antwoord op Gebed.
Geloof wint Gods Zegeningen. Evangelië Boodschap.
- 19 Mei: De eerste Christen-martelaar.
Het vroegere leven van Saul. Nieuwe Testament.
- 26 Mei: De twaalfjarige Jezus in den Tempel (Ster van 15 Maart).
Wat weet gij omtrent het leven van Jezus gedurende den
tijd van Zijn twaalfde tot dertigste jaar? (Ster van 15
Maart). Evangeliëleer.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Het tiende Artikel des Geloofs)

Wij gelooven in de letterlijke vergadering van Israël en de herstelling der Tien Stammen; dat Zion zal gebouwd worden op het westelijk vasteland, dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeeren, en dat de aarde vernieuwd zal worden en hare paradijsheerlijkheid zal ontvangen.

Gedurende deze maand zullen wij den tijd der zangoefening besteden aan het repeteeren der reeds ingestudeerde liederen. Men dient er vooral op te letten dat de liederen gezongen worden zooals de muziek aangeeft en ze ook door de leden zijn geleerd.

Kenneth E Knapp,

Overziener.

DE GRONINGSCHÉ CONFÉRENTIE

Groningsche conferentie vervroegd

Inplaats van op de vastgestelde data, Zaterdag en Zondag, 11 en 12 Mei, zal deze conferentie worden gehouden op 4 en 5 Mei.

Zaterdagavond 8 uur n.m. zal een openbare vergadering worden gehouden.

Zondags zijn de vergaderingen om 10 uur v.m. en 3 en 7 uur n.m.

Komt en geniet op dit geestelijk feest!! Maar denkt u aan de data 4 en 5 Mei?

DE PAASCHBOODSCHAP

door Pres. Joseph F. Merrill

„Hij is niet hier; want Hij is opgestaan”. De meest belangrijke boodschap werd in deze eenvoudige woorden overgebracht. Aan het daarin verklaarde feit danken het Nieuwe Testament en vele andere geschriften der christelijke volkeren hun bestaan. Ook op dit feit is het Christendom gegrondvest, zooals het zich na den dood van Jezus ontwikkelde en door alle eeuwen der laatste negentienhonderd jaar heen in de een of andere vorm is blijven bestaan. Zonder dit feit zou er geen Christelijke godsdienst ontstaan zijn. De moderne wereld zou nimmer van Jezus van Nazareth hebben gehoord, want geen schrijvers zouden ooit het verhaal van Zijn wonderlijke werken hebben neergeschreven.

Het Joodsche volk had lang naar een koning uitgezien, naar een geïnspireerd leider, onder wiens regeering zij het Romeinsche juk zouden kunnen afwerpen en zich weer als een sterke, onafhankelijke natie vestigen.

Eerst leefden enkelen hunner in de hoop, dat het Kind van Bethlehem deze pas geboren koning zou zijn. Later werden zij teleurgesteld. Maar Christus' volgelingen beschouwden Hem als iets meer dan een aardsche koning. Hij had zeggenschap over de machten des hemels en was daarom machtiger dan eenig Romeinschen koning en vorst. Het is daarom moeilijk, zich de diepte hunner teleurstelling te kunnen indenken, toen zij Hem onder de hevigste smarten aan het kruis zagen sterven.

Zij schenen op dat moment te gevoelen, dat hun hoop tevergeefs was en alles verloren. Terneergeslagen en bedrukt waren zij bereid om uiteen te gaan en naar hun visschersberoep en andere werkzaamheden terug te keeren.

Waarom deden de apostelen en anderen dit niet? Zij hadden zeker enkele dingen, welke Jezus hun had gezegd, niet ten volle begrepen, want zij waren geheel onvoorbereid voor de tooneelen, waarvan zij getuigen waren en de schijnbare logische gevolgen ervan. Doch nu was de Meester gestorven — had onder de handen van Zijn juichende vijanden een smadelijken dood ondergaan. Waarom gaven de teleurgestelde apostelen niet alles op en zetten hun visscherij weer voort? Het was, omdat spoedig de verheugende boodschap kwam: „Hij is opgestaan”. Hij had over de dood gezegevierd! Na dit alles was Hij Heer des levens en was de dood verslagen. Van dit wonderheerlijk feit werden Zijn

troosteloze volgelingen spoedig overtuigd, want zij zagen den opgestanen Heer, spraken met Hem, en kregen andere, absoluut overtuigende bewijzen, dat de persoon, dien zij zagen, inderdaad de opgestane Jezus was. Twijfel verdween; kennis en zekerheid hadden de overhand. De bevreesde volgelingen werden veranderd in predikers, moedig als leeuwen. Zij waren bereid door het vuur te gaan en zelfs met den dood voor oogen te getuigen van de onvergankelijke waarheid, dat Christus uit den doode was opgestaan, naar den hemel was opgevaren en als hun levende Heere voortleefde.

De geleerden en denkers beschouwen deze groote waarheid als een der best bevestigde in de geheele geschiedenis. Het bewijs, hetwelk dit ondersteunt, is overweldigend. Hoewel de opstanding voor het menschelijk verstand onverklaarbaar is, verklaart toch het onweerlegbaar menschelijk getuigenis, dat het een feit is. Ja, „Hij is opgestaan”. Anders zouden er geen Nieuw Testament en geen Christendom zijn. Vandaar, dat de boodschap de meest belangrijke is, welke ooit werd neergeschreven. De Laterdaagsche Heiligen kunnen zich met de rest der christenwereld vereenigen in het vieren van Christus' opstanding op Paasch-Zondag.

Ons geloof is gegrondvest op de opstanding van den Meester en Zijn komst tot den profeet Joseph Smith. En ons geloof is zeker, want de grondslag is hecht en sterk. Laten wij ons in deze feiten verheugen en stoutmoedig, ofschoon nederig, deze waarheden aan onze medemensen verklaren, opdat wellicht ook zij geleid mogen worden op het pad, dat eindigt in het Koninkrijk van den opgestanen Heiland.

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Mei 1935.

Eerste avond. Gebed, enz. Hoofdstuk V, „Een Engel Vliegende”.
De Herstelling van het Evangelie, blz. 26-32.

Tweede avond. Gebed, enz. Twee toespraken over:

1. „Priesterschapsdienst”. *Priesterschapsstudies*, blz. 62-67.
2. „De waarde van het op Laterdaagsche wijze waarnemen van het vasten”.

Derde avond. Gebed, enz. Hoofdstuk VI, „Verborgene Evangelie-Verslagen”. *De Herstelling van het Evangelie*, blz. 32-39.

Vierde avond. Gebed, enz. Huisbezoekrapport. Behandeling van het huisbezoekonderwerp voor Juni 1935.

Adreswijziging

Het adres van Zuster J. A. Riet, Opzienster in het Jeugdwerk-Zendingsbestuur, is gewijzigd van Schoutenstraat 54b in SPEELMANDWARSSTRAAT, 27a, Rotterdam (O.)

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 3en en 4en Zondag in April

HOOFDSTUK X

In de wildernis van Judea

De stem in de wildernis

(Vervolg)

Voor de Joden, die in afwachting leefden, en den lang voorspelden Messias verwachtten, gingen de woorden van dezen vreemden profeet in de wildernis gepaard met diepe beteekenis. Kon het zijn, dat hij de Christus was? Hij sprak van Een, Die nog moest komen, machtiger dan hijzelf, wiens schoenriemen hij niet waardig was te ontbinden. ¹⁾ Een, Die de menschen als de dorscher zou scheiden, met de wan in de hand het kaf vanuit het koren zou weg doen; en hij voegde er aan toe, die Machtige „zal de tarwe in Zijne schuur samenbrengen en zal het kaf met onuitblusschelijk vuur verbranden.” ²⁾

Op zulk een wijze gaf de voorspelde voorlooper des Heeren zijn boodschap af. Zichzelf zou hij niet verheffen; zijn ambt echter was hem heilig en bij de functies, daaraan verbonden, duldde hij geen tusschenkomst van priester, Leviet of rabbijn. Hij was geen aannemer des persoons; zonden klaagde hij aan, zondaars ontblootte hij, of zij ook priesterlijke gewaden, landmanskleeding of koninklijke kleeding droegen. Alle eischen, welke de Dooper voor zichzelf en zijn zending stelde, werden later door het bijzonder getuigenis van Christus bevestigd en gehandhaafd ³⁾. Johannes was niet slechts de voorbode van het koninkrijk, doch van den Koning; en tot hem kwam de Koning in eigen persoon.

De doop van Jezus. — Om alle gerechtigheid te vervullen

Toen Jezus „begon omtrent dertig jaren oud te wezen”, ⁴⁾ reisde Hij van Zijn tehuis in Galilea „naar de Jordaan tot Johannes, om van hem gedoopt te worden; doch Johannes weigerde Hem zeer, zeggende: „Mij is noodig, van U gedoopt te worden en komt Gij tot mij? Maar Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af.” ⁵⁾

Johannes en Jezus waren achterneven; of er eenige nauwe kameraadschap tusschen de twee had bestaan als jongen of man, weten we niet. Het is echter zeker, dat, toen Jezus zich voor den doop aanbood, Johannes in Hem een Man zonder zonde herkende, Die geen bekeering van noode had; en, daar de Dooper

¹⁾ Joh. 1:35, 37; Matth. 11:2; Luk. 7:18.

²⁾ Luk. 3:17, zie ook Matth. 3:12; vergelijk Mal. 3:2.

³⁾ Matth. 11:11-14; 17:12; Luk. 7:24-30.

⁴⁾ Luk. 3:23.

⁵⁾ Matth. 3:13-15.

gezonden was, om voor de vergeving van zonden te doopen, achtte hij het niet noodig, de verordening aan Jezus te bedienen. Hij, die de belijding der menigte had aangehoord, beled nu ootmoedig zijn zwakheden tegenover Een, van Wien hij wist, dat Hij rechtvaardiger was dan hijzelf. In het licht van latere gebeurtenissen schijnt het, dat Johannes niet wist, dat Jezus de Christus was, de Machtige, op Wien hij had gewacht en Wiens voorlooper hij was.

Toen Johannes zijn overtuiging uitsprak, dat Jezus geen reiniging door den doop noodig had, ontkende onze Heere des Doopers bewering niet, doch drong niettegenstaande op Zijn dooptoepassing aan met de beteekenisvolle uitlegging: „Want aldus betaamt het ons, alle gerechtigheid te vervullen.” Indien Johannes de diepere beteekenis van deze uitspraak had kunnen begrijpen, dan zou hij daarin de waarheid hebben gevonden, dat de waterdoop niet alleen de aangewezen weg is tot het verkrijgen van vergeving der zonden, doch eveneens een in gerechtigheid gevestigde onvermijdelijke verordening, welke van alle menschen als een voorname voorwaarde voor het lidmaatschap in het koninkrijk van God wordt verlangd. ¹⁾

Jezus Christus voegde zich nederig naar den wil Zijns Vaders, en werd door Johannes door onderdompeling in het water gedoopt.

Dat Zijn doop als een welbehagelijk en noodzakelijk teeken van onderdanigheid werd aanvaard, wordt bekrachtigd door hetgeen onmiddellijk daarop volgde: „En Jezus gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water; en zie de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk eene duive, en op Hem komen. En zie eene stem uit de hemelen, zeggende: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in welken Ik Mijn welbehagen heb!” ²⁾

Toen kende Johannes zijn Verlosser.

De vier Evangelieschrijvers melden, dat het nederdalen van den Heiligen Geest op den gedoopten Jezus vergezeld ging met een zichtbare manifestatie „gelijk een duif”; en dit teeken was Johannes aangeduid als de bepaalde wijze, waarop de Messias aan hem bekend gemaakt zou worden; en aan dat hiervoren genoemd teeken werd nu nog toegevoegd het allerhoogste getuigenis van den Vader betreffende het letterlijke zoonschap van Jezus. Mattheus beschrijft des Vaders erkenning als gegeven in den derden persoon. „Dit is mijn Geliefden Zoon”, terwijl beiden Markus en Lukas het meer direct in den aansprekenden vorm geven: „Gij zijt Mijn Geliefden Zoon”. Dat verschil, ofschoon slechts klein en geheel van ondergeschikt belang, levert toch het bewijs van zelfstandig auteurschap en maakt elke toespeling op heimelijke verstandhouding tusschen de schrijvers ongelooftwaardig.

De voorvallen bij het opkomen van Jezus uit het watergraf

¹⁾ Zie voor een verhandeling over den Doop, als een algemeene vereischte, des schrijvers „Artikelen des Geloofs”, VI: 18-29. Aant. 6.

²⁾ 1 Matth. 3: 16, 17; vergelijk Mark. 1: 9-11; Luk. 3: 21, 22.

wijzen op de onderscheiden persoonlijkheid van deze drie Personen in de Godheid. Bij deze plechtige gebeurtenis werd Jezus, de Zoon in het vleesch, voorgesteld; de tegenwoordigheid van den Heiligen Geest werd geopenbaard door het teeken van de duif, en de stem van den Eeuwigen Vader werd vanuit den hemel gehoord. Indien we geen ander bewijs hadden van de persoonlijkheid van elk lid der Drieëenheid, dan zou dit voorval voldoende zijn; doch andere schriftuurplaatsen bevestigen de groote waarheid ¹⁾)

De verzoeken van Christus

Spoedig na Zijn doop, onmiddellijk daarna, zooals Markus schrijft, werd Jezus door den Geest geleid, om zich aan de menschen en de afleidingen van het gemeenschapsleven te onttrekken, door de woestijn in te gaan, waar Hij vrij zou zijn om gemeenschap met God te hebben.

Zoo sterk was de invloed van deze drijfveer, dat Hij er door geleid werd of, zooals de evangelist meldt, de eenzaamheid in werd gedreven, alwaar Hij veertig dagen bleef „bij de wilde gedierten” van de woestijn. Deze merkwaardige episode in het leven van Onzen Heere wordt, ofschoon niet even volledig, in drie der Evangeliën beschreven; ²⁾) Johannes zwijgt er over.

De omstandigheden ten tijde van deze afzondering en beproeving moeten door Jezus zelf zijn weergegeven, want er was geen enkele menschelijke getuige bij. De geschreven verslagen handelen hoofdzakelijk over de gebeurtenissen aan het einde van deze veertig dagen, doch in 't geheel genomen laten ze geen twijfel voor het feit, dat dit een tijd van vasten en bidden is geweest. Christus' besef, dat Hij de verkoren en voor-verordineerde Messias was, kwam geleidelijk tot Hem. Zooals reeds aangetoond door Zijn woorden tot Zijn moeder, ter gelegenheid van het gedenkwaardige onderhoud met de leeraars in den tempel, wist Hij, toen slechts een Jongen van twaalf jaar, dat Hij in bijzonderen en persoonlijken zin de Zoon van God was; toch is het kennelijk, dat een begrip omtrent de bedoeling van Zijn aardsche zending slechts in Hem ontwikkelde, naar mate Hij stap voor stap in wijsheid toenam. Zijn erkenning door Zijn Vader, en het voortdurend gezelschap van den Heiligen Geest openden Zijn ziel voor het glorieuze feit van Zijn goddelijkheid. Hij had veel om over na te denken, veel dat gebed verlangde en de gemeenschap met God, die alleen het gebed kan verzekeren. Gedurende den ganschen tijd van Zijn alleenzijn at Hij niet, doch verkoos het vasten, opdat Zijn sterfelijk lichaam des te meer onderdanig zou zijn aan Zijn goddelijken geest.

Toen Hij honger had en lichamelijk verzwakt was, kwam de verleider met het arglistig voorstel, om Zijn buitengewone mach-

¹⁾ Kort na Zijn dood beloofde de Heiland den apostelen, dat de Vader hun den Trooster zou zenden, welke de Heilige Geest is (Joh. 14:26 en 15:26). Zie schrijver's „Artikelen des Geloofs” II:20-24.

²⁾ Matth. 4:1-11; Mark. 1:12, 13; Luk. 4:1-13.

ten tot het verkrijgen van voedsel aan te wenden. Satan had voor zijn boosaardig oogmerk den gunstigsten tijd gekozen. Wat zal de sterveling niet doen, en tot welke middelen is de mensch al niet gegaan, om de hongerkwelingen te doen bedaren? Ezau verkocht zijn geboorterecht voor een maal eten. De menschen hebben als beesten om voedsel gevochten. Vrouwen doodden en aten liever haar hun eigen kinderen, dan de knagende ellende van hongersnood te moeten doorstaan. Dit alles wist Satan, toen hij in het uur van buitengewoon lichamelijk gebrek tot Christus kwam, en tot Hem zeide: „Indien gij God's Zoon zijt, zeg dat deze steenen brooden worden”. In de lange weken van afzondering werd onze Heere gesteund door de verheffing van geest, waarmede de allesomvattende gedachtenconcentratie, ongetwijfeld als gevolg van Zijn langdurige overdenkingen en gemeenschap met den hemel, natuurlijkerwijs gepaard ging. En in zulk een diepzinnige geestestoewijding werden lichamelijke behoeften onderdrukt en overwonnen; doch de reactie van het vleesch was onvermijdelijk.

Hoewel Jezus zeer hongerig was, was toch de verzoeking in Satan's *woorden* grooter dan die, opgesloten in den *raad*, om Zijn hongerend lichaam van voedsel te voorzien — de verzoeking, om de mogelijke twijfel op de proef te stellen, welke was te vinden in het door den verzoeker geuite „Indien”. De Eeuwige Vader had Jezus als Zijn Zoon erkend; de duivel trachtte den Zoon aan Zijn goddelijke verwantschap te doen twifelen. Waarom bewees de Vader op dit oogenblik van groote behoefte Zijn belangstelling voor Zijn Zoon dan niet? Was het wel juist, dat de Zoon van God honger zou hebben?

Had de Vader Hem dan zoo spoedig vergeten, dat Hij Zijn Geliefden Zoon zóó zou laten lijden? Was het niet redelijk, dat Jezus, uitgeput door het lange vasten, zichzelf zou voorzien en vooral, omdat Hij dat kon, en dat nog wel door één gebod, *indien* de stem, welk bij Zijn doop gehoord werd, de stem van den Eeuwigen Vader was. *Indien* gij werkelijk de Zoon van God zijt, toon dan uw macht, en stil tezelfder tijd uw honger — dat was de beteekenis van dien duivelschen raad. Hieraan toegeven beteekende absolute twijfel aan des Vaders erkenning. Bovendien was de hoogere macht, welke Jezus bezat, Hem niet voor persoonlijke bevrediging gegeven, doch tot dienstbaarheid jegens anderen. Hij moest alle beproevingen der sterfelijkheid ondervinden; een ander, even hongerig als Hij, zou zichzelf niet hebben kunnen helpen door middel van een wonder; en ofschoon door zulk een wonder iemand wel kon worden gevoed, zou deze voorziening niet anders dan door Hemzelf gebeurd moeten zijn.

Het was een noodzakelijk gevolg van de tweedeelige natuur van Onzen Heere, welke de eigenschappen van beiden, God en mensch omvatte, dat Hij als sterveling zou lijden en dragen, ofschoon Hij te allen tijde de bekwaamheid bezat, de macht van Zijn eigen

Godschap in te roepen, waardoor in alle lichamelijke behoeften zou kunnen worden voorzien. Zijn antwoord tot den verleider was verheven en absoluut afdoende: „Er is geschreven: de mensch zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.”¹⁾ Het woord, dat van den mond Gods uitging, en waarop de Satan wantrouwen trachtte te werpen, was dat Jezus de Geliefde Zoon was, in dewelken de Vader een welbehagen had. De duivel was verslagen; Christus triomfeerde.

Toen hij inzag, dat hij geheel en al gefaald had in zijn poging, om Jezus er toe te brengen, Zijn goddelijke macht voor persoonlijk nut aan te wenden, en meer op Zichzelf te vertrouwen dan op de voorzienigheid des Vaders, ging Satan tot het andere uiterste over en verzocht Jezus, om Zich moedwillig te verlaten op de bescherming van Zijn Vader²⁾ Jezus stond op een der hoogste gedeelten van den tempel, een tinne of kanteel, en overzag de ruime pleinen toen de duivel tot Hem kwam en zeide: „Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelven nederwaarts; want er is geschreven, dat Hij Zijne engelen van U bevelen zal, en dat zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eeniger tijd Uwen voet aan eenen steen aanstoort.”

Wederom was daar de stilzwijgende twijfel³⁾. Indien Jezus inderdaad de Zoon van God was, kon Hij dan niet op Zijn Vader vertrouwen, dat deze Hem zou redden, en temeer nog, waar er geschreven stond⁴⁾, dat de engelen Hem zouden beschermen en dragen?

Christus' antwoord tot den verzoeker in de wildernis bevatte een schriftuurlijke aanhaling, en deze gaf Hij met de indrukwekkende formule, welke uitleggers van den Heiligen Schrift gewoonlijk gebruiken — „Er is geschreven”. Onze Heere beantwoordde de aanhaling van den duivel met een andere en zeide: „Er is wederom geschreven: Gij zult den Heere, uwen God niet verzoeken.”⁵⁾

Aanteekeningen

4. De volgorde der verzoeken. Slechts twee der Evangelisten duiden de verzoeken, waaraan Christus onmiddellijk na Zijn doop werd blootgesteld, nader aan; Markus vermeldt alleen het feit, dat Jezus verzocht werd. Mattheus en Lukas noemen eerst de verzoeking, dat Jezus zich op wonderlijke wijze van brood moest voorzien; de volgorde der daaropvolgende verzoeken is in de twee verslagen niet dezelfde. De volgorde, welke in de beschrijving wordt gebruikt, is die van Mattheus.

5. Des duivels „Indien”. Let wel op het later smadend gebruik van dat duivels *indien*, wanneer de Christus aan het kruis hing. De rechters der Joden, die den gekruisigden Jezus om Zijn smart bespotten, zeiden: „Laat Hij zichzelf redden, *indien* Hij de Christus is”. En de soldaat, die het opschrift boven het kruis las, maakte den stervenden Koning be-

¹⁾ Matth. 4:4; vergelijk Deut. 8:3.

²⁾ Aanteekening 4.

³⁾ Aanteekening 5.

⁴⁾ Matth. 4:6; Psalm 91:11, 12.

⁵⁾ Matth. 4:5-7; vergelijk Deut. 6:16.

lachelijk, door te zeggen: „Indien gij de Koning der Joden zijt, red Uzelf”. En eveneens riep de onbekeerde boosdoener aan Zijn zijde uit: „Indien gij de Christus zijt, red uzelf en ons”. (Luk. 23:35-39). Hoe letterlijk herhaalden deze beschimpers en spotters dezelfde woorden van hun vader, den duivel (Zie Joh. 8:44).

6. De doop van allen verlangd. Van alle personen, die in het vleesch den verantwoordelijken leeftijd hebben bereikt, wordt de doop verlangd. Niemand is vrijgesteld. Jezus Christus, die als een Mensch zonder zonden temidden van een zondige wereld leefde, werd gedoopt om alle gerechtigheid te vervullen. Zes eeuwen voor dit gebeuren, profeteerde Nephi tot het volk op het westelijk vasteland den doop van den Heiland en leidde daaruit de noodzakelijkheid van den doop af als een algemeen vereischte: „En nu, indien het Lam Gods, heilig zijnde, noodwendig moet gedoopt worden in water om alle gerechtigheid te vervullen, hoeveel te meer is het voor ons dan noodig, die niet heilig zijn, gedoopt te worden, zelfs in water Weet gij niet, dat Hij heilig was? Maar niettegenstaande Hij heilig was, toonde Hij aan de kinderen der menschen dat Hij zich naar het vleesch vernederde voor den Vader; en aan den Vader getuigde Hij, dat Hij hem gehoorzaam wilde zijn in het nakomen Zijner geboden.” (Boek van Morm. 2 Nephi 31:5, 7). Zie *Artikelen des Geloofs*, VI:18-29.

(Wordt vervolgd).

ZENDINGSNIEUWS

Overleden

HUYDINK. — Op 25 Maart 1935 overleed te Amsterdam Zuster Geredina P. Huydink geb. Bumment: Ze werd 23 December 1879 te Wageningen (Gld.) geboren en 12 September 1931 door Ouderling Fred M. Weenig gedoopt. De teraardebestelling vond plaats op 29 Maart j.l.

Genealogische Vereeniging.

Broeder R. Schippers van Schiedam is aangesteld als tweede raadgever in het Zendingsbestuur der Genealogische Vereeniging. Zijn adres is: Rubensplein 16c, Schiedam.

Benoemingen en verplaatsingen

Ouderling H. G. Bingham is verplaatst van Groningen naar Leiden, waar hij als senior-ouderling zal arbeiden met Ouderling P. D. L. Ward, die van Amsterdam naar Leiden is geroepen.

Ouderling Dale R. Curtis, laatstelijk te Alkmaar werkzaam, zal als assistent-secretaris op het Zendingskantoor te Rotterdam werkzaam zijn.

Ouderling A. Sieverts Jr. is van Amsterdam naar Alkmaar verplaatst, om aldaar zijn werk als gemeente-president aan te vangen.

Ouderling Tracey G. Call is van Alkmaar naar Amsterdam geroepen, om als senior-ouderling arbeidzaam te zijn.

INHOUD

De opstanding van Jezus Christus	121	De Paaschboodschap	129
Voor jonge ogen	125	Priesterschapslessen	130
Uitvoering op 2en Paaschdag	127	Jezus de Christus	131
Zondagsschoolwerk v. Mei 1935	128	Zendingsnieuws.	136
De Groningsche Conferentie .	128		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B. Rotterdam (N.) — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615